

W 22-7-1938.

Estimat Màrius: Com que ni l'Esperança s'ha fet en tres trços per deixar-me'n un aquí ni tu has vingut a fer-me companyia com has promès cent vegades sense complir nia ni una sola estic molt i molt enfadada amb l'un i altre. Tinc totes les ires en eterna il·luminació de tan enceses i un pam de mala cara per quan us veig.

Ella ha preferit, la gran pèrfida, els encisos de la meua neboda més petita, o millor dit augmentar els seus encisos naturals confeccionat-li no sé quantes preciositats que no estar-se al meu costat fent possible la teua companyia amb la seva presència. Me les pagarà totes!

Tu deus haver preferit altra vegada, l'elegància natural del meu compatriota Saló, que no les meves lamentacions, oi?

Ara seriosament: l'Esperança ha tingut feina a barallar-se amb la coqueteria de l'Anneta, i no ha pogut fer-me gens de companyia; en canvi ha vingut la Maria i s'hi ha estat quasi tot el rato de visita. Liàtima que ni ella ni jo teniem el dia gens favorable a la conversa i feiem cada lluna que valia per deu. Quan ha tornat la Vança, com que és una mala llengua, i sabia que jo no tenia un dia gens xerraire, m'ha dit: ja veig què ha passat:

Deben haver començat parlant dels bous després de la Do-
lors, i lentament haureu arribat a la mística....

No s'ha equivocat de gairebé: Hem parlat primer de l'ót-
to, hem continuat amb les feres del zoologic i s'ha acabat
podria dir amb el teu bigoti, però faltaria a la veritat
perquè només ha sortit d'una manera indirecta.

La màquina no m'inspira gens ni mica, per tant si
no vens, et quedaras sense carta, avui.

Passi-ho bé tingui. Fins demà i no s'hi cansi.

Mercedes.
